

missionen har foreslaaet Opgaven, nemlig Sikring for Industriens Arbejdere. Man kan dog — synes jeg — ikke lade Lønarbejdere i Industrien for Landsarbejdere. I hvert Tilfælde have vi ikke ment, at vi ved at tilføje Ordet „legemlig“ skulde komme til at udelukke nogen, som det oprindeligt har været Hensigten at tage med, medens vi ved at udelade Ordet mente, at vi vilde komme ind i en ret betydelig Uklarhed. Naar vi altsaa have foreslaaet, at Kommunerne skulle forøge dem i Forsørgelsesafdelingen efter de samme Regler som de forsikrede Arbejdere, er det væsentlig, fordi der er et meget stort Antal Arbejdere, der i Virkeligheden er i Erhverv, som ikke frembyder saa ringe Fare, men som alligevel ikke vilde saa nogen Forsørgelse i Henhold til Arbejdsgivernes Ansvar, og som man dog gerne vilde give dem. Jeg takker den højtærede Minister, fordi han har forstaaet dette og udtalt: „Jeg skal dog gerne udtale, at jeg godt kan forstaa den Tanke, at man vilde sige: Vi sørge for Arbejderne i de særlig farlige industrielle Erhverv, for deres Vedkommende foreskrive vi Tvangsforsikring; i de Erhverv, hvor Faren vel ikke kan siges at være særlig stor, men hvor vi erkende, at der dog er en Fare til Stede, ville vi gøre noget for Arbejderne, naar de blive ramte af et Ulykkestilsfælde, men vel at mærke kun, naar dette Ulykkestilsfælde hidrører fra Arbejdet.“ Det er en saa betydelig Indrømmelse ikke til Affattelsen, men til den Tanke, som ligger i Lovforslaget, at jeg maa sige, at naar den højtærede Minister vil hjælpe med først til en Ordning i Henseende til Arbejdsgiverens Ansvar, og dernæst til en Ordning i Henseende til den Hjælp, der skal ydes dem, der ikke komme ind derunder, og naar man saa endog kunde saa realiseret den betydningsfulde Tanke, som den højtærede Minister udtalte, at i den sidstnævnte Kategori af Arbejdere ogsaa de kunde komme med, som paa Grund af særlige professionelle Sygdomme vare blevne uarbejdsdygtige, da vilde der dog være naaet ganske særdeles meget ved det Forslag, som her foreligger. Om saa meget kan naas, vides ganske vist ikke, men at den højtærede Minister dertil vil laane sin værdifulde Bistand, er der Grund til at glæde sig over. Og med Hensyn til den ringere Fare, vil jeg, medens jeg er paa dette Punkt, sige, at netop forskellige af de Medlemmer af Arbejderkommissionen, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bjlsen) forleden Dag nævnte, have udtalt, at der ikke efter deres Mening er nogen Grund til at udelukke de Arbejdere, som vare i mindre farlige Erhverv. „Der

er principielt“, skriver dette Mindretal, der bestod af de Herrer Jensen, Gütfler, Klose og Westergaard, „der er principielt ikke nogen Grund til at udelukke nogen Arbejder fra en saadan Hjælp fra Arbejdsgivernes Side, fordi han tilhører et af de saakaldte usfarlige Erhverv, eller i Sammenhæng dermed, at fritage nogen som helst Arbejdsgiver, saa meget mere som Byrden for Arbejdsgiveren i de usfarlige Erhverv jo kun vil kunne blive ganske forvindende“. Jeg har endog saa af enkelte hørt udtalt den Mening, at det jo netop var Arbejderne i de usfarlige Erhverv, man skulde beskytte, thi om dem ved man, at de ikke saa nogen højere Betaling — Risikopræmie — eftersom deres Erhverv ikke er farligt, og dernæst fordi de ikke have nogen særlig Opfordring til at tage sig i Agt. Naar de saa alligevel komme til Skade, kunde man med nogen Ret paastaa, at de heller ikke havde haft nogen Anledning til ved Forsikring at sikre sig mod Følgerne deraf. Saa vidt mener jeg nu ikke, man bør gaa, hvorimod jeg mener som den ærede Forslagsstiller, at det er den moderne Industris Farer, man skal have for Øie, men ikke i og for sig Faren. Skulde Faren være det eneste afgørende, vilde en Luffstipper være den mest berettigede til at fordre Lovens Bestyttelse, fordi hans Virksomhed medfører den største Fare, men det vil dog næppe nogen være enig i. Der maa altsaa være et bestemt Fare-Kriterium, naar der ikke kan blive Tale om at lægge Ansvaret for al Fare paa Arbejdsgiverne, og dette Kriterium mener den ærede Forslagsstiller, og det mente jeg, da jeg skrev, bør være den særlige Fare, som den moderne Industri fører med sig. Over for den har Befolkningen en Følelse af, at der skylder man Arbejderne Bestyttelse, og det mener man, at man med Rette kan lægge Byrden over paa Arbejdsgiverne. Det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage) synes at være af den Mening, at jeg ligesom havde opfundet dette ny Princip at lægge Byrden over paa Arbejdsgiverne for Ulykkestilsfælde ved moderne Arbejdsmidler. Det forundrer mig i høj Grad at høre, da det dog har været Grundlaget herhjemme lige fra 1886, da Arbejderkommissionens Beretning blev afgivet; derefter har det været Grundlaget for Regeringsforslaget og for alle Forhandlinger her i Tinget (Sens Bist: fra 1875). Nej, 1887 var det, det har været Grundlaget bestandig, at der skulde være en Pligt for Industrien paa nærmere bestemt Maade til en saadan Forsørgelse, det er altsaa ikke nyt eller noget, jeg har fundet paa — desto værre havde jeg nær sagt — det er noget,